

Вяра

06.06 по еретическия, †24 май по православния календар - Св. преподобни Симеон Дивногорец. Свв. мъченик Мелетий Стратилат и 1218 воини с него. Свв. мъченик Серапион и с него Калиник, Теодор и Фавст

Житие на преподобния наш отец Симеон Дивногорец († 596 г.)

Свети преподобни Симеон Дивногорец. Фрагмент от стара ромейска стенопис в Света Гора-Атон

Един младеж, на име Иоан, заедно с родителите си дошъл от Едеса в Антиохия. Иоан бил вече на възраст за женене и затова родителите му, като видели тук една твърде красива девойка, на име Марта, поискали съгласието на нейните родители да дадат дъщеря си за жена на техния син. Родителите казали за това на Марта. Но девойката не желала да встъпва в брачно съжителство, тъй като била решила да се посвети като невеста на Христа, своя Бог и Господ, и да запази в чистота своето девство. Тъй като родителите ѝ я принуждавали да встъпи в брак, Марта избягала от тях и

побързала да отиде в Предтечевата църква, която се намирала близо до град Антиохия.

Като дошла тук, тя паднала на земята и със сълзи започнала да се моли на Господа, умолявайки Го да устрои всичко така, както би било най-полезно и спасително за нея. В отговор на молитвите си, тук тя получила видение от Господа, чрез което Той ѝ заповядвал да се подчини на родителите си и да встъпи в брак. Изпълнявайки Божиата воля, девойката се съчетала с Иоан, при което, като негова съпруга, тя била не само негова помощница във всички житейски грижи, но и негова ръководителка, напътстваща го към всяко благо дело. Стремейки се във всичко да угажда на Бога, Марта украсявала живота си с пост, въздържание и молитва. Честната Марта често идвала в църквата, посветена на Господния Предтеча, и с голямо усърдие и от цяло сърце се молела на Иоан Предтеча, просейки неговото застъпничество и молитви пред Бога, за да я сподоби Той да роди дете от мъжки пол. При това Марта обещала, както някога Анна отдала своя син Самуил, да го посвети на служение Богу. Година след това, докато веднъж през нощта Марта се молела и заспала за малко, ѝ се явил свети Иоан и ѝ казал:

- Имай надежда, жено! Защото твоята молитва е приета и ти ще получиш това, за което се молиш. А в знак на Божието благоволение приеме ето това благоухание - при тия думи той ѝ дал кадило, от което излизало благоухание - Покади с това кадило дома си!

Като се събудила от съня, Марта намерила в ръцете си кадилото, от което излизало неизказано благоухание.

След това, Господният Предтеча отново ѝ се явил и ѝ казал:

- Иди при мъжа си, защото ще заченеш и ще родиш син и ще го наречеш Симеон. Той ще приема мляко само от дясната ти

гърда, а до лявата никак не ще се и докосне. Той ще бъде син на праведността и няма да вкуси нито месо, нито вино, или каквото и да е друго ястие, приготвено с изкуство от човешка ръка. Храната му ще бъде само хляб, мед, сол и вода. А ти трябва с голямо внимание да го възпитаващ, защото той ще бъде свят съсъд, предназначен за служение на Господа, нашия Бог. Две години след неговото рождение го доведи в моята църква, за да приеме тук свето Кръщение. И когато младенецът се сподоби с благодатта на Кръщението, тогава за всички ще стане явно това, което ще излезе от него.

Марта, преизпълнена със страх и радост от видението, принесла сърдечно благодарение на Бога и на светия Господен Предтеча Йоан. След това, като се върнала в дома си при своя мъж, заченала от него и когато се изпълнило времето, без да изпита родилни болки, родила син и го нарекла Симеон. Марта кърмила младенеца само с дясната си гърда. Понякога, изпитвайки думите на свети Йоан Предтеча, които той ѝ казал във видението, тя подавала на младенеца и лявата си гърд, но той с плач извърщал лицето си и в никакъв случай не искал да приеме мляко от нея. Дивно било и това, че в който ден се случило Марта да вкуси месо или вино, през този ден младенецът въобще не приемал мляко от майчината си гърд и гладувал до настъпването на следващия ден. Като разбрала причината, поради която младенецът отказвал да приеме храна, Марта започнала да се въздържа от вкусването на месо и вино - и така, сама пребивавайки в постоянен пост и молитва, откърмила този, който щял да стане велик постник.

След като младенецът станал на две години, неговите родители го довели в църквата на Господния Предтеча и го кръстили тук. Веднага, след като бил кръстен, той проговорил и ясно изрекъл:

- Имам баща и нямам; имам майка и нямам!

Тези думи той повтарял в продължение на седем дена. Родителите много се удивлявали на това и прозрели, че тяхното дете ще живее не според земното, а - според небесното. Когато младенецът бил отбит от майчиното мляко, започнали да го хранят с хляб, мед и вода, тъй като той в никакъв случай не искал да вкуси месо, както и нищо варено.

Когато детето започнало шестата си година, Антиохия била разтърсена от земетресение (при царуването на Юстиниан Велики). Земетресението разрушило каменната къща, в която живеели родителите на Симеон, при което неговият баща загинал, затрупан от сриналата се къща, а майка му останала жива, тъй като по Божий промисъл по време на земетресението тя била излязла от дома и се молела в храма. Малкият Симеон също не бил тогава в своя дом, а в църквата на светия първомъченик Стефан, където Бог го запазил цял и невредим. Като излязъл от църквата, Симеон не могъл да познае по кой път да се прибере вкъщи, тъй като навсякъде било затрупано с отломки от разрушените сгради. Като не могъл да намери дома си, той дълго се скитал и обикалял сред развалините на Антиохия. Накрая една благочестива жена, която познавала родителите му, го вдигнала на раменете си и го занесла на мястото, където тя самата живеела - в планината, намираща се недалеч от града.

А блажената Марта, като разбрала, че домът ѝ е разрушен и като помислила, че под каменните стени, заедно с мъжа ѝ, е загинал и нейният син, горчиво заплакала. След седем дни ѝ се явил свети Йоан Предтеча и ѝ казал, че детето ѝ е живо и посочил мястото, където се намирало то. Марта веднага се отправила към планината и намерила Симеон при споменатата жена. Жената с удивление разказала на майката, че детето в продължение на тези седем дни не е яло нищо, освен малко хляб и вода. Майката го взела, заедно с него отишла в църквата на Господния Предтеча и тук горещо благодарила на

Бога и на Неговия угодник Иоан Предтеча за това, че запазили детето ѝ живо. После майката и синът се прибрали.

Веднъж, когато Марта размишлявала за виденията относно своето дете, с които била сподобена, и за многото чудни и удивителни неща, които вече се били случили със сина ѝ и които го съпътствали още от раждането му, тя започнала да недоумява и да се пита: какъв ли ще стане нейният син и какъв ще е животът му. Тогава насън тя получила следното видение: сторило ѝ се, че има крила и се възнеся на небесата, държейки детето в ръце. След това тя го поднесла в дар на Господа с думите:

- Аз бих желала да видя, чедо мое, твоето възхождение! Нека ме отпусне с мир моят Създател - мен, която се сподобих да бъда благословена измежду много жени, защото аз ще отдам на Всевишния плода на своята утроба!

След това Марта се поселила заедно със своя син в едно място, намиращо се в Антиохия, което се наричало "Херувим". Мястото получило името си по следния повод: Тит, синът на римския император Веспасиан, като завладял Иерусалим, взел от Иерусалимския храм двата златни херувима, които стоят над кивота на Завета и ги донесъл в Антиохия. И така мястото, където били поставени херувимите, започнало да се нарича "Херувим".

Докато блажената Марта и синът ѝ живеели тук, Симеон имал следното видение: той видял Господ Иисус Христос да седи на високо издигнат престол, отвсякъде към Него се стичали огромно множество праведници. Пред престола стояла отворена книгата на живота, по която се провеждал съдът. На изток се виждал раят на сладостта, а на запад - огнената геена. Тогава Светият Дух казал на Симеон:

- Чуй и положи в ума си всичко, което виждаш тук! Постарай

се да угодиш на Бога и тогава ти ще се сподобиш с еднаква на останалите светии чест и слава, и ще получиш неизказаните блага, приготвени за всички, които обичат Господа!

След това видение детето се преизпълнило с божествена премъдрост и се сподобило с много видения и откровения на неведомите и чудесни тайни.

След известно време на Симеон се явил някакъв мъж с чудно лице и облечен с бели одежди, който му казал:

- Върви след мен.

Симеон го последвал. Мъжът, който му се явил, го завел в Тиверинската страна, която се намирала до Селевкия. Той довел детето до мястото, което се наричало Пила. Тук детето заживяло в планината заедно с дивите зверове. Те били неговите единствени съжителители, така че никакъв човек не го виждал. И нощем и денем неизказана светлина осиявала Симеон. А храна той приемал от ръцете на същия световиден мъж, който го бил довел тук. Този мъж често му се явявал, поучавал го във всичко и благовременно му давал храна.

След време, според наставлението на същия мъж, Симеон възлязъл на върха на планината и намерил неголям манастир. Негов игумен бил блаженият Йоан, който се подвизавал на стълп. Игуменът преди това често имал видения, чрез които му било известно за идването на блажения отрок Симеон. В едно от виденията той видял Симеон, облечен в бяла дреха, идващ на колесница към манастира; в друго го видял да лети във въздуха и да кръжи над манастира, а в друго - застанал на светъл стълп, който се приближавал към манастира. Блажени Йоан видял и ангела, който посочил самия него на момчето и му казал:

- Ето този, чрез когото ще получиш спасение.

Игумен Йоан разказал за всичките си видения на монасите, които живеели заедно с него. А когато, по Божий промисъл, в неговия манастир дошъл блаженият Симеон, монасите много се удивили, че толкова малко дете, което нямало още и шест години, е могло да ходи само из тази пустиня и да намери манастира. А Йоан, като съзрял от своя стълп Симеон, разбрал, че това е детето, което неведнъж е виждал във виденията си. Йоан много се зарадвал и извикал Симеон при себе си, взел го на ръце и го прегърнал, като със сълзи благодарял на Бога. Детето било много красиво, със светли коси и със чист и светъл поглед, който разкривал неговата душевна доброта. Симеон бил кротък, мълчалив, бързопослушлив, разумен в думите и преизпълнен с небесни дарования. Той живеел в манастира отделно от всички, като пребивавал в мълчание. Той постел така: понякога след три дни, понякога - след седем, а понякога - след десет, вкусвал по малко грах, накиснат във вода, и пийвал малко вода. Виждайки това, игуменът много се удивлявал.

В този манастир живеел един прост човек, който пасял стадата. Като видял този надхвърлящ естеството пост на детето, той се разпалил от дяволска завист към него и намислил да го убие. Но когато пристъпил към изпълнението на злия си замисъл, внезапно ръката му изсъхнала и цялото му тяло изпаднало в такава слабост, че вече бил близо до смъртта. Тогава той изповядал своя грях на игумена и на блажения Симеон и се покаял за него. А отрокът, бидейки незлобив, не само му простил греха, но и се помолил за него на Бога, за да го изцели. И веднага щом Симеон се докоснал до изсъхналата му ръка, тя оздравяла и цялото тяло на този човек станало напълно здраво. Оттогава игуменът и братята започнали да почитат блаженото дете още повече, защото виждали, че Бог го е предизбрал още от майчина утроба, за да Му служи.

След известно време блаженият Симеон започнал настойчиво да моли братята да му построят стълп, близо до стълпа на авва Иоан. Съгласно желанието му, братята му издигнали стълп. Едва седемгодишен той бил облечен от блажения Иоан в монашески образ, качил се на стълпа и започнал да се подвизава, подражавайки на Иоан.

В началото на този подвиг му се явил нашият Господ Иисус Христос във вид на Дете, Което сияело с неизказана красота. Като видял Това Дете, Симеон се възпламенил с цялото си сърце от любов към Него. Като познал, че това е неговият Бог и Господ, той с дръзновение го попитал:

- Господи, как Те разпнаха иудеите?

А Господ, като разпрострял кръстообразно ръцете си, му отвърнал:

- Ето така Ме разпнаха иудеите. Впрочем Аз Сам благоизволих да предам Себе Си на разпятие. А ти се укрепявай и се утвърждавай в подвига, като се съразпъваш заедно с Мене във всички дни на своя живот!

Оттогава свети Симеон заживял като че напълно забравил своето тяло и се уподобил на безплътните твари със своя ангелски живот, като надминал с подвизите си дори стареца Иоан. Иоан изпявал всяка нощ по тридесет псалми, а Симеон - по петдесет, а понякога и по осемдесет. Често дори той изпявал и целия псалтир за една нощ, без да заспи нито за миг. Също така и през деня светият непрестанно славословел Господа. А старецът, като щадял младостта на Симеон и като се опасявал той да не изнемогне от тези толкова големи трудове, го увещавал:

- Чедо! Остави тези свои трудове, които превъзхождат човешката сила, така че дори и на нас не ни даваш да поспим.

За теб е достатъчно, че още от своето раждане си се съразпнал с Христа. Необходимо е да имаш и известна, макар и съвсем малка, грижа за тялото си. Нужно е от време на време да се предаваш, дори и за кратко, на сън и да приемаш храна в мярка, та да можеш докрай да издържиш подвига на постническия живот. Та нали храната и питието не оскверняват човека, както и Сам Господ говори в Своето Свето Писание: “всичко, що се движи и живее, ще ви бъде за храна; като злак тревист давам ви всичко”.

А блажени Симеон отвърщал на стареца:

- Въпреки че храната не осквернява човека, но тя поражда греховни помисли, помрачава ума, вкоренява страстта, превръща духовния човек в плътски, устремява мислите му към земните пожелания; а на нас, монасите, подобава денем и нощем да се поучаваме в закона Господен, та да не попаднем под властта на сънната измама и да не паднем в униние, както говори и пророкът: “Душата ми чезне от скръб”. А особено за славословието на Бога трябва да отваряме уста с незаспиваща бодрост и тогава ще привлечем над себе си благодатта на Светия Дух. Впрочем какво ти е на теб, честни отче, от моите дела. Аз полагам това правило за себе си, а не за другите, защото на мен ми е необходимо да изнурявам с такива трудове младото си тяло.

Старецът много се удивил на този благоразумен отговор на малкото момче.

Веднъж, когато Симеон бил осиян със светлина от Светия Дух, пред него се открило цялото дяволско царство и всички демонски мечтания. Той видял самия княз на тъмнината, който седял на голям престол; на главата си имал блестящ венец, а пред него стояли демонските пълчища. Пред лицето на княза на тъмнината се виждали всички измамни световни прелести, с които той прелъстява: злато, сребро, скъпоценни

камъни, бисери. Всичко това се намирало като че в някакво блато. Отвсякъде се чували тръби, свирала и всякакви други музикални инструменти. Също и грехът се явил, в образа на красива жена, която била следвана от слуги - изкусители, които съблазняват хората към греха: там бил духът на суетата, духът на нечистотата, духът на леността и духът на сребролюбието. Явил се и змее, който никога не насища своята паст и който всякога е готов да погълне целия свят. Тези духове изкусители се опитвали да склонят и Симеон към грях.

Те го призовавали към него с различни лукави думи, но той, като се оградил с обичайното си оръжие - знамението на честния кръст - и призовавайки името Христово, отблъсквал от себе си всичките демонски мечтания, така, както слънцето разпръсва тъмнината. А поглеждайки към църквата, Симеон видял Божия престол, върху който стояла Божията слава. От нея бил осиян и самият той. От църквата бил изпратен при Симеон един от патриарсите, който носел в ръката си благоуханно миро. Патриархът излял мирото върху главата на Симеон и казал:

- Нека чрез силата на това помазание да прогониш бесовете! Укрепен свише с божествената сила, да поразиш хиляди от тях и да победиш десетки хиляди! Дерзай, като се надяваш на твоя Създател, защото врагът не ще надвие над теб и синът на беззаконието не ще те притесни.

Оттогава блажени Симеон получил власт над нечистите духове и ги прогонвал от хората, които изцелявал и от всякакви други страдания.

Веднъж Божият раб Симеон се обърнал с такива думи към блажения старец:

- Отче! Неотдавна, само преди няколко дни, Господ ми откри

царството на сатаната и всички негови пагубни съблазни; аз видях цялата негова лъст и коварство, чрез които той воюва срещу добродетелните човеци.

А Йоан отвърнал на Симеон:

- Бог да те запази, чедо, от всичките негови козни!

Симеон казал:

- Дори нечестивата демонска сила и да иска да ни причини много зло, тя никак не ще успее.

А старецът, като видял, че детето приема за нищо изкушенията на демоните, и като се обезпокоил да не падне във високоумие, му казал:

- Във всеки случай, чедо, ние трябва да се опасяваме и да се пазим от многообразните демонски козни и не е достатъчно да се уповаваме единствено на нашата собствена добродетел; защото нашият враг е обут в железни обуца. Той всякога се стреми да въвлече монасите в изкушение и всякога, само като му се даде удобен случай, повдига жестока борба срещу тях. А на нас е нужно винаги да се молим на Бога и да призоваваме на помощ Емануил, та Той всякога да е с нас и да поражда вражеската сила.

В това време, докато светиите така беседвали помежду си, сатаната, слушайки техния разговор, се преизпълнил с ярост и заскърцал със зъби срещу младия подвижник. След това той започнал да го устрашава, нападайки го с различни лъжливи образи. Явявал му се ту като свиреп змей, ту като различни страшни зверове, като денем и нощем яростно го нападал и давал вид, че всеки момент ще го погълне. А блажени Симеон, като имал за свой помощник Всевишния Бог, ограждайки себе си с кръстното знамение, непрекъснато изричал думите на псалмопевеца:

- Няма да се уплаша “от ужасите нощем, от стрелата, която лети денем, от ходещата в тъмата язва, от заразата, която опустошава по пладне”.

Веднъж, когато било месец декември, по време на втората стража през нощта, дяволът събрал всичките си пълчища и внезапно врълхлетял върху Симеон. Той съборил заслона върху стълпа и изхвърлил блажения от него. Но момчето било пазено от Божията ръка. Симеон застанал съвсем невредим и бодър духом в подножието на стълпа, без никак да се убои от вражеското нападение. Тогава дяволът повдигнал от морето буен и страшен вятър; разразила се буря, чували се страшни гръмове, сваткали мълнии, които през цялата нощ се изсипвали над стълпа на Симеон. А преподобни Йоан, като мислел вече, че Симеон е убит от мълниите, започнал да плаче и умолявал монасите да отидат и да видят дали е все още жив и дали стои на стълпа. Монасите не отговаряли на Йоан, тъй като от страх пред това страховито бесовско нападение, не смеели да излязат от килиите си. Освен това, сред тях имало и такива, които, поддавайки се на демонското изкушение, изпитвали ненавист към Симеон. Монасите си говорели един на друг:

- Къде е постът на този отрок, който превъзхожда човешките сили? Къде са неговите подвизи? Къде са чудесата? Нека сега сам на себе си да помогне!

А блаженият Симеон, като чул, че старецът Йоан плаче за него, силно извикал:

- Не скърби за мене, отче, защото никак не съм пострадал, пазен от Христовата благодат. А дяволът беше посрамен.

Когато настъпило утрото, монасите отишли при стълпа на Симеон, мислейки, че ще го намерят мъртъв; но като го видели жив и с радостно лице, сияещо подобно на ангел Божий, се

засрамили. Укорени също и от стареца Иоан и посрамени, те се прибрали в своите килии.

За блажения Симеон чул и Ефрем, Антиохийският епископ. Като узнал за неговите дивни подвизи и за неговия живот, Ефрем дошъл при него и като видял този отрок, толкова млад по тяло, но - съразпнал себе си с Христа и вече достатъчно съвършен в добродетелния живот, прославил Бога и плачейки от умиление, се върнал в своя град, като разказвал навсякъде за полза на гражданите за строгия постнически живот на Христовия раб.

От това време при блажения Симеон започнал да приижда множество народ - както монаси, така и миряни. Едни идвали само за да го видят; други - за да се насладят на неговите боговдъхновени слова; а трети - за да бъдат изцелени от своите телесни недъзи, тъй като Симеон бил безкористен лечител и целител на човешките страдания.

Веднъж блаженият поискал от идващите при него да му дадат една много здрава връв и тайно от всички обвързал тялото си с нея и така я стегнал, че връвта се впила до костите му. Цялото му тяло се покрило с рани, от които се леела кръв. Власеницата, цялата пропита с кръв, залепнала за тялото му. От това и плътта му започнала вече да гние, но свети Симеон мъжествено понасял своя подвиг. Накрая от гниещата му плът започнала да излиза смрад. Монасите, които се качвали при него на стълпа, отначало не знаели откъде идва тази смрад, а след това, като разбрали за големия му подвиг, разказали на авва Иоан. Иоан се ужасил от този нечуван подвиг и заповядал малко по малко да свалят връвта от тялото на Симеон, като му забранил да предава тялото си на такива жестоки мъчения.

Блажени Симеон имал в себе си и благодатта да поучава, която извираше като река от неговите уста. Старецът Иоан често събирал братята и нареждал на Симеон да каже някое

поучение, като и сам той с любов го слушал. По такъв начин младият отрок бил мъдър и полезен учител на старите, защото устата му били преизпълнени с благодатта на Светия Дух.

Заради неговия дар на учителство старецът Йоан наричал Симеон “нов Давид”. Той разказал на Симеон и своето видение за него, което имал насън: Йоан видял като че някаква божествена сила, държаща в дясната си ръка медена пита, медът от която се изливал върху главата на момчето.

Веднъж, друг един старец попитал братята, сочейки към стълпа на Симеон:

- Живеят ли гълъби в тоя стълп?

Братята му отвърнали:

- Не.

Тогава старецът казал:

- Аз видях един светъл гълъб да влита през вратичката при детето, а след това, след около час, излетя оттам и се устреми към небесата.

В същото време, докато старецът говорел с братята, блаженият Симеон имал видение: сторило му се, че е възнесен във висините и че прелетява над цялата вселена, сякаш че има крила. След това, преминавайки през седем стълби, той бил изкачен на висока планина, където, подобно на апостол Павел, видял това, което “око не е виждало” и чул това, което “ухо не е чувало”. Като се връщал, Симеон попитал този, който го водел:

- Какво беше това, което видях?

А той отвърнал:

- Това са седемте небеса, на които ти беше възнесен.

След това светият видял рая, там имало прекрасни градини и пресветли и огромни палати, а също и извор, от който течало миро. Тук преподобният не видял никого, освен Адам и благоразумния разбойник.

Когато Симеон дошъл на себе си, разказал на стареца Иоан за всичко, което видял. А старецът, след като го изслушал, му казал:

- Чедо! Благословен да е Бог, Който ти дарува такава благодат!

Заедно с това блаженият все повече и повече преуспявал в постническите трудове. Ако се случело да дойде при него някой, който нямал дреха, той веднага свалял своята дреха и я давал на нуждаещия се, като оставал съвсем гол. Така постъпвал не само през лятото, но и през зимата. Старецът Иоан неведнъж го обличал в някоя дреха, въпреки нежеланието на Симеон, тъй като се опасявал да не би отрокът да умре от студа. Но той, като се удрял в гърдите, плачел и казвал:

- Горко на мене, окаяния! Ето - светите четиридесет мъченици заради Христовото име понасяха студ и мраз в леденото езеро, а аз се боя и малко да помръзна. Как тогава ще се спася от вечния плач? Как ще мога да се сподобя тогава с участта на светиите?

И Симеон дълго време ридаел, изричайки такива и подобни на тези думи.

А старецът, като се натъжил, казал:

- Какво още искаш да направиш със себе си, Симеоне? Ето само един нож не ти достига, за да се умъртвиш с него!

След известно време Симеон измислил ново мъчение за

плътта си: той седнал върху краката си и не станал в продължение на цяла година. Вследствие на това бедрата и коленете на преподобния започнали да гният, така че от гниещата плът наоколо започнала да се разнася страшна смрад. Авва Йоан извикал лекар и го молел да излекува раните му, но Симеон, усмихвайки се, казал:

- Жив е моят Господ! Да не се докосне до мене човешка ръка или помощ!

Господ, по Своята благодат, му дал изцеление. И той стъпил на двата си крака, напълно здрав, без да се забелязва дори и следа от раните върху тях. Като паднал на колене, светият дълго време възнасял благодарност на Бога, задето го изцелил.

На празника на светата Петдесетница сутринта Симеон попитал преподобни Йоан:

- Отче, кой е достоен да приеме Светия Дух, подобно на светите апостоли, които Го приели като огнени езици?

Старецът му отговорил:

- Не търси това, което е по-високо от теб и не изследвай това, което не ти е дадено да познаеш; по-добре размишлявай за това, което ти е заповядано.

Отрокът отвърнал:

- В Свещеното Писание е казано: Господ "изпълня желанието на ония, които Му се боят, чува техните вопли и ги спасява".

Като казал това, отрокът повдигнал очите си към небето и от дълбочината на сърцето си се помолил на Бога:

- Господи, Който изпрати Светия Дух на Своите ученици и апостоли, изпрати дара на Твоята благодат и върху мен;

“вразуми ме, и ще се науча на Твоите заповеди”. Защото Ти можеш и “из устата на младенци” да стъкмиш “похвала” за Себе Си. Изпрати ми Светия Твой Дух, та да възвестя на човешките думи за живот вечен.

Докато светият се молел така, над него слязъл от небето Светият Дух, във вид на горяща свещ, и преизпълнил сърцето му с премъдрост и разум, така че от неговите уста започнали да се изливат едно след друго поучения от Божественото Писание. Никой не можел да се противи на премъдростта на обитаващия в него Дух. И не само поучавал устно, но и написал на книга много душеспасителни беседи за монашеството, за покаянието, за Христовото въплъщение и за бъдещия Съд. Освен това той изтълкувал и много трудни за разбиране места в Свещеното Писание.

Старецът Йоан много се удивлявал на този дар на младия юноша и казвал:

- Над това дете се изпълни написаното от Давид: “словото Господне разгоря в него”. Сега аз разбрах, че той ще извърши много дивни дела, почти толкова славни, колкото делата на апостолите.

И всички останали монаси много се учудвали на момчето, започнали дори да се боят от него, като били поразени не само от неговия дар на учение, но и от чудесата, които извършвал.

Някои от тези монаси видели насън три чертога, в които имало три престола и три венеца, лежащи върху престолите. Когато монасите запитали кому е приготвена тази толкова голяма слава, чули глас, който им казал:

- За отрока Симеон!

А преподобни Симеон, сияейки като слънце със своя ангелски живот, все повече и повече се откъсвал от всичко

земно и се устремявал към небесното. Той поискал да се подвизава на още по-висок стълп, поради което за него бил построен нов стълп, висок четиридесет стъпки. Когато се готвел да се изкачи на стълпа, при него дошъл Антиохийският архиепископ, който узнал за това. Дошъл и Селевкийският епископ, който още от по-рано бил слушал за подвизите на младия отрок. Двамата епископи дошли в манастира, заедно със своя клир, взели с благоговение блажения юноша и със запалени свещи, го повели към църквата. Там го въвели в светия олтар, където го посветили в дяконски сан, а след това, тържествено и с псалмопения, го качили на новия стълп. Симеон прекарал на този стълп осем години. Старецът Иоан много скърбял в сърцето си за отрока, тъй като не виждал вече лицето му. А Симеон, подвизавайки се на високия стълп, явявал на всички своето ангелско житие и уподобявайки се на херувимите, постоянно славословел Бога.

Но заради това - нито един човек да не се хвали и да не се превъзнася пред Бога, Бог допуснал сатаната да повдигне тежка плътска борба срещу Симеон. Дяволът искал да го оскверни със сънни мечтания, но юношата мъжествено се противял на изкушението. Симеон не давал сън на очите си и усърдно се молел на Господа, просейки Неговата помощ против въставащия срещу него враг. Тогава Симеон видял да слиза от небето един честен мъж със светло лице и със сиви коси, който бил облечен в свещенически одежди и носел в ръката си чаша с Божествените Тайни на Тялото и Кръвта Христови. Целият въздух наоколо се изпълнил с неизказано благоухание. Светлият мъж се приближил до блажени Симеон, причастил го със светите и животворящи Тайни и му казал:

- Бъди мъжествен, и да укрепва сърцето ти! Отсега нататък сънните мечтания няма да те безпокоят повече, само старателно внимавай над своите мисли и се уповавай на Бога.

А свети Симеон, като се изпълнил от това видение с преголяма радост и с неизказана сърдечна сладост, възхвалил Бога.

Блаженият отрок пазел себе си както от различните небогоугодни помисли, така и от беседи с хората. Всеки ден той се затварял до деветия час и не желал да беседва с никого, освен единствено с Бога.

Наближило времето на кончината на авва Иоан Стълпник. Блаженият Симеон предумнал това и изпратил да кажат на Иоан:

- Не скърби, честни отче, като чуеш за деня на своята кончина, защото смъртта е общата участ на всички човеци. Аз зная, че сега Христос, нашият Бог, те призовава към упокоение, за да си починеш и ти след твоите трудове заедно с останалите светии. Дай ми, честни отче, Авраамовото благословение и ме помени, когато се поклониш пред престола на славата на Пресветата и Единосъщна Троица. Помоли се за нас, та и ние, като победим света, да получим небесното Царство и да се видим един другого в него.

Иоан, като изслушал тези думи, никак не се усъмнил в тяхната истинност. Също така, никак не се уплашил в сърцето си, защото всякога бил готов за смъртта; въпреки че по това време той не страдал от никаква болест и телесно бил напълно здрав. Иоан отвърнал на Симеон чрез пратеника:

- Да те благослови, чедо мое, Бог Отец, Когото ти възжела, и Неговият Единороден Син, Когото ти възлюби, и Животворящият Дух Божий, Когото ти възжадува с цялото си сърце! Едното Божество на Пресветата Троица да бъде твоя крепост и защита, и То да те настави, и да те утеши. Да бъдат благословени всички тия, които те благославят, а тези, които те проклинат, да бъдат проклети. Да ти даде Господ чест и

слава за това, че ти почиташе мен, своя духовен отец, като роден баща. Да получи благодат и милост от Господа и твоята блажена майка, която много ми послужи!

Братята, които стояли около стареца, като чули тия думи, се изпълнили със страх и попитали блажения Йоан:

- Защо ти, честни отче, говориш така за отрока Симеон?

А старецът отвърнал:

- Аз много желая всички да бъдете подражатели на Симеон в неговата пламенносърдечна молитва към Бога; да се сподобите и с молитвената помощ на този отрок, защото той е велик и честен съсъд, избран от Самия Бог.

След това авва Йоан започнал да поучава братята с душеспасителни беседи и накрая се помолил за тях. После легнал на постелята, все едно да си почине за малко, и скоро блажено заспал навеки, без да изпита никаква телесна болка, и така отминал при другите блажени отци.

След кончината на блажения старец Йоан свети Симеон започнал да се подвизава с още по-големи трудове. Неговият живот бил такъв: от ранно утро до деветия час той се молел, след деветия час до залез слънце се упражнявал в четене и в преписване на книги, след залез слънце отново започвал да се моли и през цялата нощ прекарвал без сън, в постоянна молитва до зората. Когато вече започвало да се съмва, Симеон позволявал на съня, като на някакъв роб, да пристъпи към него за кратко време. След като дремвал за малко, той скоро ставал и отново започвал своето обичайно молитвено правило. Докато се молел, държал в дясната си ръка тамян, който и без да бъде разпалван с въглени, разпръсвал наоколо силно благоухание. Понякога Симеон чувал гласове, сякаш на голямо множество народ, намиращо се като че ли във въздуха,

които му припявали и възгласяли:

- Алилуия!

Това бил гласът на ангелските ликове.

Често светият прекарвал дните и нощите си без всякакъв сън. Веднъж той не се предал на сън в продължение на тридесет дни и нощи, като молел Бога да прогони съня от очите му. Тогава Бог му казал:

- Трябва, поне за кратко, да упокоиш тялото си със сън.

А дяволът, като не можел да понесе славния подвижнически живот на блажени Симеон, отново се надигнал срещу него, заедно с цялото си пълчище. Той се опитвал да го уплаши, като му представял различни страховити образи. Понякога се явявал като змей, понякога - като различни зверове, които се нахвърляли с отворена паст към него. Понякога приемал образа на някаква необичайна птица, чието лице било подобно на човешко, и го нападала. Понякога пък му се явявал като голяма войска, която ужасяващо крещяла, все едно че отивала на битка и давала вид, че ще събори стълпа. Веднъж дяволът ударил в стълпа голям камък. Стълпът се наклонил и всеки миг щял да падне, но невидимата Божия сила го задържала и го изправила. Друг един път демонът се явил като девица, черна по лице и с безсрамен нрав, която се опитала да обхване с ръцете си шията на светеца и му казала:

- За последен път се боря с тебе и ако ме победиш, ще отстъпя за известно време от теб.

Всички тези и подобни на тях демонски образи и привидения светецът прогонвал с молитва и чрез знака на честния кръст.

Светият се сподобил тогава и с едно дивно божествено видение: той видял небесата отворени и там да стои нашият

Господ Иисус Христос, обкръжен от неизказано сияние, подобно на огнен пламък. Пред Господа предстояли светите архангели Михаил и Гавриил, единият - от дясната Му страна, а другият - от лявата. Под нозете на Господа стоял ален облак. Като видял всичко това, свети Симеон се поклонил на своя Господ и прострял ръцете си към Него, молейки Го да му помогне по Своята милост, та да принесе добри плодове. А Господ благословил Симеон три пъти със Своята ръка. След това, като погледнал надолу, Симеон видял на земята огромно множество бесове, които имали различни образи. Едни от тях приличали на диви свине, а други - на козли. И Господ дал власт на Симеон над всички тия бесове, та да може да ги прогонва. В знак на тази власт му дал фиников жезъл. Тогава бесовете веднага се разбягали от лицето на Симеон и изчезнали незнайно къде.

Блажени Симеон прогонвал и всички лукави духове от хората, обладани от бесове, които довеждали при него. Светият изцелявал и много различни други страдания и недъзи и дори възкресявал мъртви. Веднъж при него дошъл един човек, чийто син умрял. Човекът паднал пред нозете на светията и започнал да умолява да го спаси от тази голяма скръб и да се помоли на Бога за умрелия му син. А светият, след като се помолил на Бога, казал на скърбящия баща:

- Иди си в името Господне! Твоят син е жив!

Човекът повярвал на думите на светеца. Като стигнал в дома си, той действително намерил там своя син, който бил възкръснал от мъртвите. Бащата взел сина си и заедно с него се отправил с неописуема радост към светеца, за да принесе благодарност на Бога и на Неговия угодник свети Симеон.

След това Симеон отново се сподобил да види нашия Господ и Бог, пред Когото предстояли ангелските чинове. Първите ангели държали в ръцете си царски венец, украсен със

скъпоценни камъни. Върху венеца имало кръст, който блестял като мълния. С този венец ангелите искали да венчаят Симеон за царството. Като видял всичко това, Симеон казал на ангелите:

- Не ми отнемайте власеницата, която облякох заради името Христово!

А ангелите му отвърнали:

- Затова и ще приемеш приготвения за тебе венец на Христовото царство, и ще се облечеш като в царска порфира в благодатта на Светия Дух, и ще се възцариш заедно с останалите светии в Царството, което не ще има край.

А блаженият Симеон погледнал към Господа и казал:

- Господи, Който всичко си сътворил! Ако Ти благоволиш да ме сподобиш със славата на Твоите светии в Твоето Царство, то, умолявам Твоята благост, направи така, че да не вкусвам тленна човешка храна!

И тогава Симеон чул глас, който му казал, че Господ е приел молбата му.

След това към блажения пристъпили ангелите, облекли върху неговата постническа власеница пресветлата одежда на Царството, увенчали главата му с венеца и велегласно запели:

- Препрославен е Христос, нашият Бог, Царят на небето и земята! Хвала и на Неговия раб Симеон!

След това видение блажени Симеон вече не вкусил земна храна до самия край на живота си, а се хранел единствено с небесна храна, която му носели ангелите.

За това, колко велики чудеса е извършил свети Симеон и колко славни били неговите подвизи, има твърде много

написано. Тук ще изложим някои от многото подвизи на блажения Симеон.

Веднъж на свети Симеон били открити всички беди, които в скоро време щели да връхлетят град Антиохия и неговите околности. Симеон видял ангел, с меч в ръка, който кръжал във въздуха над Антиохия. Тогава светият усърдно започнал да се моли на Господа от цялото си сърце, застъпвайки се пред Бога за Антиохия, като един нов Моисей, и умолявайки Го да отвърне гнева Си от народа. И тогава Господ му казал:

- Ето - греховете на този град викат към Мен. Затова Аз се разгневих и ще го погубя. Ще изпратя върху него огън, меч и смърт. Задето този град Ме разгневи със своите грехове, Аз ще го предам в плен на неразумен народ.

Свети Симеон говорел за това видение на всички жители на Антиохия, които идвали при него и ги увещавал да се покаят за своите грехове.

След немного време действително Господ изпратил срещу Антиохия Хозрой, персийския цар, дядо на младия Хозрой, който взел в плен от Иерусалим животворящото дърво на Господния Кръст. Хозрой дошъл с голяма персийска и халдейска войска и започнал жестока война с гражданите на Антиохия. А блажени Симеон все така пребивавал на стълпа. Бог го укривал от варварите, които нахлули в тази страна, а той с усърдие се молел на Господа да отвърне Своя гняв от града и да не го предава в ръцете на враговете. Обаче преподобният не могъл да изпроси това от Него и Бог не отвърнал праведния Си гняв. Свети Симеон получил ново видение: когато се намирал в изстъпление на ума, той видял пред себе си пресветъл кръст, при който стояли два ангела. В ръцете си те държали стрели и опънати лъкове, приготвени за стрелба. Ангелите му казали:

- Този кръст ти изпраща Господ в знак на мир, за да те защити; защото гневът Божий срещу тая страна няма да се докосне до теб. А стрелите са приготвени, за да прогонят враговете, ако те пожелаят да се приближат до мястото, където се подвизаваш. Ние сме поставени за твои защитници.

След това във видението Симеон видял, че градът е превзет; улиците му били пълни с вражески воини, отвсякъде се чувал голям плач и вопъл. Едни от жителите на града били посичани с меч, други били отвеждани в плен, а трети скачали от стените на града и се опитвали да избягат. В числото на последните той видял и двама монаси от неговия манастир, които, като се били изплашили от варварското нашествие, оставили манастира и планината и избягали в града. Но точно когато двамата монаси избягали от града, варварите ги застигнали и убили единия с меч, а другия отвели в плен.

Всичко това, което светият видял във видението, скоро действително се сбъднало - само след няколко дни. Град Антиохия бил превзет от неприятелите и предаден на меч и огън, а мнозина от жителите му били отведени в плен. Но по молитвите на свети Симеон някои от гражданите успели да се избавят от ръцете на варварите. Когато варварите нахлули в града, мнозина от гражданите успели да избягат от него през другите врати, които още не били обградени от неприятелите. Друга част от жителите избягали, прескачайки градските стени. Бегълците се укривали в планините и в пустинните места, като били пазени от Божието милосърдие, за разлика от двамата по-рано споменати монаси.

Варварите идвали и до планината, на която се намирал манастирът и Симеоновият стълп, но отново се връщали, без да направят нищо. Защото за тях планината била, както някога Синайската планина, покрита с мрак и "гъст облак", така че те не виждали нито манастира, нито - стълпа на Симеон.

Мнозина от неприятелите били нападани от страх и побягвали като че от някаква невидима сила. Те се разбягвали, обхванати от такъв страх, сякаш били преследвани от пълчища въоръжени воини; понеже молитвата на свети Симеон била страшно и непобедимо оръжие срещу враговете. Нито един от монасите, които се подвизавали в манастира, не пострадал от варварите, с изключение на споменатите двама иноци, които от страх пред неприятелите избягали от манастира в града.

Когато варварите напуснали страната, при светия започнали да прииждат много ранени. И той подавал изцеление на всички. Освен това светият избавил много граждани от пленяване, а също и много от тях, които вече били отведени в плен; понеже всеки, който бил окован от враговете, само щом споменел името на Симеон, веднага се освобождавал от веригите. Оковите сами падали от ръцете и краката им и те преминавали сред варварите, без да бъдат забелязвани от тях, и се прибирали по домовете си, без да срещнат никакви пречки от страна на неприятелите. Споменатият монах (чийто спътник паднал под неприятелския меч) се спасил от плен именно по този начин. Избягал заедно с един антиохийски воин от варварите, след това той разказвал за себе си следното:

- Само щом си спомнихме за блажения Симеон и със сълзи на умиление го призовахме на помощ, веригите, с които бяхме свързани, от само себе си се разкъсаха и паднаха. После ние преминахме посред варварите, а никой от тях не ни попита за нищо и не ни попречи да избягаме.

Близо до град Антиохия, до планината, живеел един сляп старец. Той се прехранвал от милостинята, която му давали преминаващите по тоя път. Когато варварите нападали града, един от тях ударил стареца с меч по шията, но не му отсякъл главата, а само го ранил смъртно. Старецът, едва жив, се

строполил на земята, облян в кръв. Свети Симеон, като видял всичко с прозорливите си очи, изпратил няколко от братята, за да вземат стареца и да го донесат при него. Монасите положили стареца на едно платнище и го отнесли до стълпа на Симеон. А преподобният взел в шепата си пръст и я напръскал със светена вода; след това я прилепил към раната и казал:

- В името на Емануил, нека главата да се прикрепя към своето тяло!

И веднага главата на стареца застанала добре на шията и раната напълно зараснала. Когато страшната рана на стареца оздравяла, Симеон казал:

- Ето - вече отвори и очите си!

Всички, които видели това чудо, прославили Бога.

След известно време блажени Симеон започнал да се отегчава от постоянното безпокойство, което му причинявало безчисленото множество народ, прииждащ от всички страни. При него непрекъснато донасяли и много болни и немощни, за да ги изцели. Тъй като всичко това смущавало неговото безмълвие, Симеон решил да напусне този стълп, на който се подвизавал осем години, и да се отдалечи на друго, по-безлюдно място. На неголямо разстояние оттук се намирала висока и съвсем необитаема планина, тъй като на нея въобще нямало вода. Поради това и никой от хората не отивал там; на нея живеели само диви зверове, змии и други отровни влечуги. Блаженият Симеон замислил да се пресели на тази планина. Когато размислял за това, му се явил Господ, Който застанал над планината на светъл облак, обкръжен от множество ангели. Господ казал на Симеон:

- Потруди се, Симеоне, възлез на тази Дивна планина, защото отсега нататък тя ще се нарича с това име. На нея Аз

ще явя върху теб Своята благодат, която ще бъде дивна за човеците.

Тогава на светия бил показан висок хълм, който се намирал на планината и той видял един камък, върху който стояли нозете на Господа; и цялото това място просияло като слънце от славата на Господа. Господ заповядал на Симеон да отиде и да се подвизава на този камък.

След като видението свършило, Симеон извикал братята при себе си и им казал, че Господ е съизволил той да се пресели на тази планина. Той поставил за игумен един стар и опитен мъж, слязъл от своя стълп и се отправил към Дивната планина. Братята дълго го изпращали и плакали заради неговото заминаване.

Когато светията се приближил до посочения му от Бога хълм, спрял на едно място и дълго се молил на Господа. След като свършил молитвата си, чул се глас на множество ангели, които възгласили:

- Амин!

Блаженият заповядал на своите ученици да поставят на това място каменен кръст, който да напомня за чутия ангелски глас. А като погледнал към хълма, който бил на Дивната планина, светият видял Божиата слава, която го осиявала. Той с радост възлязъл на него и застанал на камъка, върху който бил видял Господа. Тогава блаженият бил на деветнадесет години.

Но той и тук не намерил покой от прииждащите при него посетители. Още на утрото на следващия ден народът, като дошъл в манастира и като не намерил тук Божия угодник, започнал горчиво да ридае. Като разбрали, че светият се е преселил оттук на другата планина, всички бързо тръгнали

натам, носейки със себе си много болни и немощни. Като видял идващия народ, светият се опечалил, тъй като и тук не го оставили да бъде единствено с Бога. Но съчувствието към дошлите и милостивостта му не му позволили да ги отпрати и той, като възлагал върху страдащите ръцете си и призовавал Христовото име, ги изцелявал и ги отпращал напълно здрави по домовете им.

Случило се веднъж лъвът, който живеел в тази планина, да нападне един човек, който идвал при преподобния. Лъвът щял вече да разкъса човека, когато той, без да се надява да се спаси чрез бягство, извикал:

- Не ми причинявай зло, заради Симеон, Божия угодник!

И веднага щом чул името на Симеон, лъвът се укротил и не причинил никакво зло на този човек.

А човекът, като дошъл при светията, му разказал за това, което се случило. Другите пришълци, страхувайки се от дивия звяр, помолили светият да прогони лъва от планината, за да могат всички без страх да идват при него. А преподобният, като извикал при себе си своя ученик Анастасий, от когото бил изгонил, както някога - Христос, седем бяса, му казал:

- Иди в пещерата при лъва и му кажи: "Говори ти Симеон, Христовият раб. В Божието име, махни се от тая планина; да не бъде тук твоето леговище, за да не плашиш братята, които идват!"

Анастасий отишъл в пещерата на лъва и като намерил в нея дивия звяр, му предал думите на преподобния, говорейки му като на разумно същество. А лъвът, като се подчинил, бързо се отдалечил и отишъл в други пустинни места, без да навреди на никого по пътя.

По това време в тази страна се умножили болестите, от

които умирали много хора. А светият, като разбрал с духовните си очи, че причината за това е в Божия гняв поради греховете на човечите, започнал усърдно със сълзи да се моли на Господа да помилва Своя народ и да отвърне от него праведния Си гняв. И чул тогава светият глас от Господа, който му казал:

- Защо сърцето ти скърби и се терзае за тези хора? Та нима ти ги обичаш повече, отколкото Аз? Но понеже греховете и беззаконията им се преумножиха, те заслужават наказание. Обаче, за да не скърбиш, Аз ще ти дам власт да изцеляваш различните техни недъзи и болести.

Това казал Господ на Своя раб Симеон.

Хората, които живеели близо до това място, щом се разболеели, веднага призовавали на помощ Божия угодник Симеон, който им се явявал насън, посещавал домовете им, осенявал ги с кръстния знак и подавал на всички изцеление. Когато сънното видение преминавало, те се събуждали напълно здрави. Те призовавали Симеоновото име по следния начин: запалвали в дома си кандила, напълнени с елей, кадели с тамян и казвали:

- Христе, Боже наш, по молитвите на Твоя раб Симеон, който се подвизава на Дивната планина, помилуй нас!

И така получавали милост от Господа.

Тези, които нямали много елей, наливали колкото имат в кандилото си и го запалвали, а кандилото горяло по три или четири дена, като че някой постоянно го доливал. Така по чудесен начин в техните кандила елеят не намалявал, поради призоваването на Симеоновото име.

Веднъж на преподобния било открито от Господа за близката кончина на светеяния Антиохийски архиепископ Ефрем. Той

извикал братята при себе си и им известил за това. След това ги помолил усърдно да се молят на Господа. Но братята отвърнали:

- Ние чухме, че архиепископът се намира в добро здраве.

На другия ден, след утринната служба (този ден бил петък) Симеон отново събрал при себе си братята и им казал със сърдечно умиление:

- Божият светител Ефрем се престапи тази нощ, видях душата му, която свети ангели възнасяха на небесата. Като мина близо до мен, Ефрем ме прегърна и каза: "Моля те, споменавай ме в молитвите си пред Господа!"

След това преподобни Симеон започнал със сълзи да говори:

- Горко на Антиохия, понеже тя загуби Ефрем! Горко на този град, защото Ефрем сега е взет от него!

След кончината на блажени Ефрем архиепископския престол приел Домн, който дошъл в Антиохия от Константинопол. Този Домн бил немилостив към нищите. Като узнал за това, преподобни Симеон предсказал, че Домн ще бъде наказан от Бога заради немилосърдието си. И действително: скоро той бил повален от тежка болест. Ръцете и краката му се вдървили, така че не можел нито да ходи, нито да движи ръцете си, а само лежал.

След това на свети Симеон било открито за предстоящото земетресение в Антиохия и за това, че то ще бъде още по-страшно от първото. Като известил това на всички, които били дошли при него, Симеон заплакал и започнал да моли Бога да отвърне гнева Си. В същия ден, вечерта, земята се разтресла толкова силно, че всички сгради се сравнили със земята. Хората били обхванати от голям страх и ужас. Мнозина от жителите на града били убити в развалините, а всички

останали бързо се отправили към Дивната планина при Божия угодник. Те със сълзи го умолявали да се помоли на Господа, за да прекрати бедствието. Светият усърдно започнал да се моли и всичко утихнало. След това той видял на изток небесата отворени и оттам да излиза неизказана светлина, знак на Божието благоволение към покаяните се човеци. После, по заповед на Бога, преподобни Симеон построил на Дивната планина манастир, построил също и храм с помощта на хората, които бил изцелил (защото тези, които свети Симеон излекувал с молитвата си, били твърде много). Преподобният изпросил с молитва от Бога достатъчно вода за манастира. По неговите молитви се умножило и житото в манастирската житница, дотолкова, че в продължение на три години то никак не намалявало, въпреки че от него непрекъснато раздавали на пришълците.

По-късно свети Симеон построил и нов стълп, над който (както било явено на преподобния) слязъл Сам Господ Иисус Христос, заедно със Своите свети ангели, и го осветил. Блажени Симеон се качил на стълпа с голяма радост и се подвизавал върху него до самия край на живота си.

Когато блажени Симеон навършил тридесет и три години от рождението си, по Божия заповед (явена на светия в откровение) решил да приеме посвещение в иерейски сан, макар и по-рано да не желаел да приеме този висок чин. По Божие устроение, при блажени Симеон дошъл Дионисий, Селевкийският епископ, който го ръкоположил.

След посвещението си блажени Симеон с преголямо благоговение извършвал божествената безкръвна Жертва на Тялото и Кръвта Христови, служейки на Бога в непорочност, подобно на ангел. Светият често имал различни дивни видения и откровения от Бога. Той предсказвал бъдещи събития, виждайки това, което ще се случи далече в бъдещето,

като в настояще. Светият прозирал също и в тайните на човешките мисли. Той извършил много чудеса, явявайки се във видения и в морето, и на сушата. Подавал зрение на слепите, очиствал прокажените, давал здраве на недъгавите, изгонвал бесове от хората, заграждал устата на зверовете, лекувал всяка рана и всеки недъг, възкресявал мъртви, така че върху него се изпълнили Христовите думи: “Истина, истина ви казвам: който вярва в Мене, делата, що Аз върша, и той ще върши”. Наистина, дивен е Бог, Който яви славата Си в Своя раб Симеон!

Когато преподобни Симеон бил на седемдесет години, като узнал за скорошното си отминаване при Господа, събрал при себе си братята и дълго време ги наставлявал. После, като дал на всички последно целувание, при настъпването на вечерта предал душата си в Божиите ръце. Това станало в двадесет и четвъртия ден на месец май, в часа, в който той обикновено приемал храната си от ангела. Заедно със светите ангели сега той се наслаждава, съзерцавайки Божието лице в безконечното Царство, прославяйки Отца и Сина и Светия Дух, Единия Бог в Троица, Комуто подобава слава, сега и во веки. Амин.

Тропарь преподобному Симеону Столпнику, иже на Дивной горе

глас 1

Пустынный житель, и в телеси Ангел,/ и чудотворец явился еси, Богоносе, отче наш Симеоне,/ постом, бдением, молитвою Небесная дарования приим,/ исцеляеши недужных и души верою притекающих ти. / Слава Давшему тебе крепость,/ слава Венчавшему тя,// слава Действующему тобою всем исцеления.

(Пустинен жител и ангел в тяло, и чудотворец си бил, богоносни отче наш Симеоне; с пост, бдение и молитва,

приел небесни дарования, изцеляваш недъгавите и душите на тези, които с вяра се притичат към теб. Слава на Укрепяващия те, слава на Увенчалия те, слава на Даващия чрез теб изцеление на всички.)

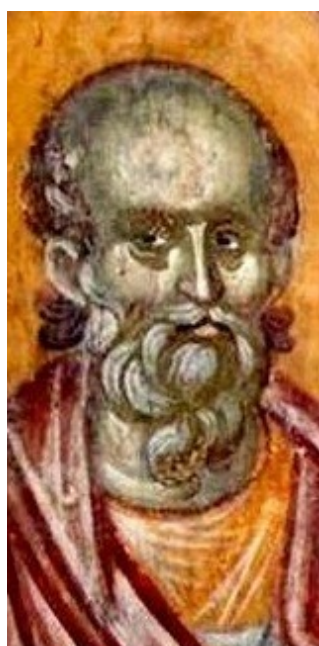
Кондак преподобному Симеону Столпнику, иже на Дивной горе

глас 2

Вы́шняя желáя, до́льная отложíв,/ и, я́ко нéбо, столп соде́лавый,/ тем облиста́л еси́ чуде́с зарéю, преподо́бне,// и Христу́, всех Бо́гу, мо́лишися непреста́нно о всех нас.

(Възжелал висшето и отхвърлил низшето, си превърнал стълпа в небе; затова си заблестял със светлината на чудесата, преподобни, и непрестанно молиш Христа за всички нас.)

Страдание на светия мъченик Мелетий Стратилат и 1218 воини с него († ок. 218 г.)

Све
ти мъченик Мелетий
Стратилат. Фрагмент
от стара стенопис.
Косово, Сърбия

Светият мъченик Мелетий живял по време на царуването на римския император Антонин, заемал длъжност воевода и произхождал от южните страни на галатийската област.

Като християнин той се молел на Бога да изчезне съвършено езическата заблуда. Тогава бесовете, виждайки унищожението си, влезли в кучета и започнали да оплакват погибелта си. Те ходели навсякъде, виели и всявали страх у хората, но Мелетий с подвластните му воини ги избили и разрушили езическите храмове.

Затова Максимиан, управител на града, в който живеел светият мъченик, заповядал да го хванат и започнал да го принуждава да принесе жертва на идолите, но светият не искал и да чуе за това. Тогава мъчителят заповядал да го бият с железни чукове и го подложили на други мъчения.

Накрая го повесили на едно борово дърво и го приковали с гвоздеи, от което той починал. На комитите Стефан и Иоан, и на войниците, които им били подчинени, заедно с жените и децата им, отсекли главите с меч. Така загинали за Христа светите мъченици.

Страдание на свети мъченик Серапион и с него на Калиник, Теодор и Фавст († ок. 218 г.)

Светият мъченик за Христа Серапион бил роден в Египет. По времето, когато извършвал мъченическия си подвиг свети Мелетий, той дошъл в Египет и като видял подложените заедно с Мелетия на мъчения, повярвал в Христа. Затова той бил хванат и хвърлен в тъмница, където ангел Божий го поставил за епископ за наставление на тези, които имали желание да пострадат за Христа.

В този ден близките на свети Мелетий, комити и воини, като се събрали заедно, с висок глас казвали, че и те са християни, с което възбудили гнева на управителя. На епископ Серапион и на влѣхвата Калиник, повярвал в Христа, отсекли главите, Теодор и Фавст с мнозина други били изгорени, а жените и децата палачите посекли с дървени мечове. По такъв начин светите мъченици предали душите си на Господа.

ЧЕТИ-МИНУТЕ

{{_LINK1_}}